

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

APA, HALLASZ ENGEM?

Három penge, egy Gillette

The Art of Attraction · 05

Az utolsó öt év pokol volt, de sosem értettem meg, és csak bolyongtam a saját élemben, abban a hitben, hogy erős és legyőzhetetlen vagyok, ahogyan te tanítottál.

Semmit sem vettem észre, de 2025. február 27-én valami történt bennem. Elszöktem otthonról, hátrahagyva a holmimat, mintha szökevény lennék, pénz nélkül, és úgy, hogy nem volt hová mennem.

Szinte mint egy körözött ember. Pedig az emberi igazságszolgáltatásnak semmivel sem tartoztam. Talán veled kellett elszámolnom valamit, egy nyitva hagyott számlát, mert anyám így akarta, egy számlát, amely 1996. június 30-i keltezésű volt: azon a napon hagytad el a Gillette Italiát.

Meggyőződt téged, hogy én voltam az, aki rávette az olasz vezetőséget, hogy küldjenek el, de én ezt soha nem tettem volna meg. Semmi okból. A világ minden kincséért sem. Soha nem tehettem volna meg, és soha nem tudtam volna a gyerekeim szemébe nézni, ha csak megfordult volna a fejemben.

Az események menete volt ez, és úgy alakult, hogy én lettem a logikus megoldás az üzlet és a vállalat érdekei szempontjából.

Ha megkaptuk volna rá a lehetőséget, mindig magam mellett tartottalak volna, velem dolgoztál volna. Megtartottalak volna

az üzletben, az irodában vagy kint a terepen a kereskedelmi ügynökeimmel, de soha nem hagytalak volna cserben.

Sajnos különböző asztaloknál pókerezünk. A paklik mások voltak, a tétet években mérték – és a mi éveink nem voltak egyformák. Aki a döntéseket hozta, az magánál hordta a jövő tervrajzát.

Aztán 2025. április 14-én elmentél tőlünk. Mindössze húsz nappal azután, hogy anya meghalt, szinte mintha nem akartad volna egyedül hagyni. Messze voltam, 1500 kilométerre, magamra hagyva, a sorsomra bízva, de tudtam, hogy a gondolataidban vagyok.

Ez volt életem legnehezebb pillanata, és a gyerekeim azt hitték, véget vetek az életemnek. De sosem ismertek igazán, nem eléggé ahhoz, hogy tudják: én soha nem hagyom el a pályát, még holtan sem.

Sírtam, de nem szenvedtem. Arra is lesz idő. Néhány perc minden nap, tudva, hogy nem vagy itt velem.

Aztán úgy döntöttél, hogy visszajössz, 2026. április 14-én, pontosan egy évvel azután, hogy elmentél.

És hová máshová, ha nem az írásomba.

„Három penge, egy Gillette. És hirtelen újra együtt voltunk: Camp nagypapa, te és én.”

Újra együtt dolgoztunk valamin, amit soha senki nem képzelt el, hogy megalkosson: a Gillette-narratíván.

Minden nap olvasom a történeteket, amelyek rólad szólnak, és meghatnak. Érzem, hogy itt vagy, közel hozzám. Hogy

türelmesnek kell lennem. Hogy meg kell őriznem a büszkeséget, hogy Fregának hívnak, amiről soha nem mondtam le, és amit a gyerekeimnek is igyekeztem továbbadni.

De ők az anyjuk gyerekei.

Egy másik nőé.

Nem az enyéim.

Tudom, hogy 2027 májusáig tart majd, amíg bezárul a kör, és nekiindulhatok az utolsó mérföldnek. Ezúttal azonban generációs lesz.

Az utóbbi években csak erre gondoltam: hogy azoknak, akik utánam jönnek, egyfajta biztonságot adjak, azt, amelyet egy vezetőknév garantál, ha becsületkódexet, erkölcsi kódexet és törvénykönyvet hordoz.

Azt a három szörnyeteget, amelyet sokan csalóknak neveznek, de amely nekünk mindig is iránytűnk volt.

A te módodon megbocsátottam azoknak, akik ártani próbáltak nekem.

De a kötelesség, hogy tanulságot hagyjak magam után, mindig is része volt annak, amit tőled tanultam.

Ma 61 éves vagyok.

Holnap egy nappal több lesz.

Aztán még egy.

És még egy.

Amíg olyan nem leszek, mint te.

Ahogy kezdettől fogva lennie kellett volna.

Aki ezt olvassa, csak egyetlen dologra fog gondolni:

„Egy fiú ír az apjának, hogy elmagyarázza, soha nem árulta el, és rájön, hogy ezt úgy bizonyíthatja, ha tovább dolgozik vele a saját írásában.”

Lehet, hogy ez igaz, de te mindig az apám maradsz.

Ferdinando